

SNÍM O SALESIÁNSKÉ RODINĚ, KTERÁ NOSÍ V SRDCI TY NEJCHUDŠÍ

Další věci, o které sním (jako o ovoci dvoustého výročí narození sv. Dona Boska, které jsme prožívali jako rok Pánovy milosti), když myslím na salesiánskou rodinu a na přátele Dona Boska po celém světě, je to, co bylo normou jeho života: *nosit v srdci ty nejchudší. Především malé a větší děti a mládež. Ty nejbídnější a nejvíc znevýhodněné.*

Během toho, když vám píši, mám před očima a v srdci osmnáctidenní návštěvu, kterou jsem prožil v Sierra Leone, kde jsem se mohl setkat s několika našimi autentickými důvody hluboké radosti: s dětmi posbíranými na ulici. S děvčaty vysvobozenými ze sexuálního zneužívání, které je zotročovalo. S dětmi a mladými, kteří se stali sirotky následkem eboly. Když jsem je všechny viděl v salesiánském domě ve městě Freetown, jak jejich životy nyní mají nový horizont, zakusil jsem tutéž radost, jakou se svými prvními dětmi zakoušel Don Bosco na Valdoku a sv. Marie Mazzarellová v Mornese.

Když jsem v hlavním městě navštívil vězení pro mladistvé, vzpomínám na setkání s deseti procenty vězňů (160 z 1600), z nichž více než 1200 byli mladí ve věku 18 až 25 roků. Zde jsem, zakusil pocitu dona Boska v turínské věznici „Generala“.

Když jsem se v městě Akkra, hlavním městě Ghany, setkal v domě a v díle „Don Bosco“ s našimi sestrami FMA a dětmi posbíranými na ulici, malými dětmi a dospívajícími, kteří byli obětmi obchodníků s lidskými životy, nemohl jsem se zdržet dojetí a neděkovat Pánu, který nás jako salesiánskou rodinu obdarovává milostí, že jsme paprskem světla uprostřed tolika temnot.

Když jsem se v Mekanise, v Addis Abebě (Etiopie) setkal s 500 dětmi, které každý den u nás mohou jít a chodit do školy, a když jsem se zdravil s dětmi zachráněnými z ulice, které se učili řemeslu, anebo s dalšími 28, kteří každý den přicházejí z ulice, aby se najedli, byli s přáteli a se salesiány, aby se rozhodli, zda se vrátí k potulnému životu, anebo se stanou součástí mladých chovanců tohoto domu, moje srdce bušilo unisono se srdcem Dona Boska, který určitě toto všechno podporoval – spolu s Ježíšem, který nás nepřestává žádat, abychom šli vstříc těm nejchudším.

Proto vám, milí bratři a sestry naší rodiny a přátelé Dona Boska, ještě jednou opakuji své přesvědčení, že *právě ti nejchudší jsou smyslem existence naší salesiánské rodiny v Církvi. A věnovat se jim, je smyslem našeho života.*

Jsem přesvědčený, že svědectví tolika spolubratrů, kteří každodenně dávají svůj život s opravdovou, velkou, výchovnou a evangelizující láskou ve prospěch mladých, je velmi vzácné. Jsem přesvědčený, že je mnoho salesiánských děl, které ve své činnosti dávají přednost těm nejchudším.

Vzdávám za to díky Pánu a opakuji vám: Bratři a sestry, musíme „vyjít ven“. Musíme mít všichni srdce jako je srdce Dobrého pastýře, jako bylo srdce Dona Boska, svatých a světic této duchovní rodiny, jejímž cílem je dávat ze sebe to nejlepší ve prospěch mladých. Musíme spojit toto naše úsilí s úsilím všech lidí dobré vůle.

Papež František v promluvě k řeholníkům říká: „Probudte svět! Osviňte ho vašim prorockým svědectvím, které jde proti proudu.“

Skutečně si myslím, že salesiánská metoda na osvícení světa prorockým způsobem, který jde proti proudu, je v nás všech. Že je pevně zakořeněná ve všech našich domech. A ani trochu nepochybuje o tom, že když budeme takto žít a pracovat, toto poselství je i bez použití slov výzvou a má velkou sílu svědectví. Nemějte pochybnost: když budeme takto žít, nebudou nám chybět prostředky na to, abychom se dostali k těm nejchudším. Vzpomeňme si na pevnou důvěru Dona Boska v Boží Prozřetelnost.

Když je tomu tak, co ještě máme udělat? Odpověď zní: nadále kráčet do kopce po této cestě, aby každému salesiánovi, každé dceři Panny Marie Pomocnice, každému laikovi salesiánské rodiny ze všech třiceti skupin, které dnes tvoří tento velký strom, který vyrostl z charizmatu Dona Boska, bylo v hloubce duše líto, že nepomáhá každému chudému chlapci anebo děvčeti, kteří nás potřebují. Když toto naše srdce cítí, vždy najdeme řešení. A vždy budeme věrni přednostnímu rozhodnutí pracovat pro ty nejchudší mladé.

V apoštolské exhortaci *Evangelii gaudium* papež cituje jednoho církevního otce, a to svatého Jana Zlatoústého, který říká: „Nepodělit se o svoje dobra s chudými, znamená je okrádat a obírat je o živobytí. Dobra, která vlastníme, nejsou naše, ale jejich“ (EG 57).

Papež nás upozorňuje na globalizaci lhostejnosti, která činí lidi neschopnými projevit soucit s bolestným výkřikem chudých v kultuře blahobytu, která nás anestetizuje, znecitlivuje (EG 54). Velmi silně soustřeďuje naši pozornost na kulturu „vyhazování“, kterou jsme ve společnosti vytvořili. Kde ti vyloučení nejsou „využívání“, vykořisťování, ale jsou odpadem, „zbytky“ (EG 53).

Ve světle tohoto vyjádření, které též zásadně a podstatně patří k našemu charizmatu, vám, milí přátelé říkám, že když půjdeme tímto směrem, nemusíme se obávat o identitu našeho poslání a naši věrnost. Jsme na dobré cestě.

Všem vám žehnám, aby Pán i nadále naplňoval náš život plností, která POCHÁZÍ JEN OD NĚHO.

*(Podle II Bollettino Salesiano, duben 2016
přeložil Roman Farion)*